

دوباره پرسپولیس، دوباره یحیی

آلترناتیو سرخ به نیمکت بازگشت

انگار در قاموس زندگی ورزشی یحیی گل محمدی نوشته اند که حتما باید در پرسپولیس جایگزین یک مربی خارجی شود. فرقی نمی‌کند حال پرسپولیس با آن مربی خوب باشد یا بد، روی ابرها سیر کند یا کف نشین خیابان‌ها باشد و اینکه بر صدر جدول تکیه زده باشد یا در کمرکش جدول، روزهای خوب گذشته را به خاطر بیاورد.

به گزارش خبرنگار گروه ورزش ایسکانیوز، این بار دوم است که یحیی گل محمدی مسئولیت سکان پرسپولیس را در اختیار می‌گیرد اما این بار بعد از قریب هفت سال دوری و با موهایی که به آرامی می‌شود رنگ خاکستری را نیز در گوشه و کنارش مشاهده کرد، به این تیم بازگشته است. نخستین باری که سکان رهبری پرسپولیس به او سپرده شد، سرمربی صبایی بود که حالا موجودیت خارجی ندارد.

بخت در ابتدای راه مربیگری با او چندان یار موافق نبود و نخستین تجاربتش در تربیت یزد و نساجی به آن صورت کاری از پیش نبرد. در صبا هنوز مشغول تجربه اندوزی بود که پرسپولیس به سراغش آمد.

او آمد که به مانوئل ژوزه کمک کند تا با هزینه‌های کلانی که برایش شده، پرسپولیس را روی ریل بیندازد که نشد. ماند و کمک کرد و از نیم فصل جای ژوزه ای اخراج شده را گرفت. اعتبارش در آن روزها بیشتر از دورانی بود که پا به توپ می‌زد. با این حال در پرسپولیس و نیم فصل دوم آن سال خوب کار کرد، یک نیم فصل فقط دو باخت را تجربه کرده و در حذفی به فینال رسید همچنین مقابل سپاهان مدعی دوبار پیش افتاد اما یک بار اشتباه فاحش مدافع و یک بار هم دروازه‌بان روی او و تیمش آوار شد و در نهایت در ضیافت پنالتی بازی را واگذار کرد.

او بازی و نیمکت پرسپولیس را به اتفاقی باخت که در برنامه نود بر سر خداحافظی غریبانه مهدی مهدوی کیا رقم خورد. از سراحساس استعفا داد و نیمکت را به نفرات بعدی سپرد و مسیر مربیگری اش را به گونه دیگری پیش برد.

بازگشت مجدد یحیی

یحیی امروز اما حالا پخته تر شده است. شاید قهرمانی لیگ نداشته باشد اما تیم‌های او جسور، دهنده، پرتلاش و با تنوع بازی می‌کنند. او دوبار با ذوب آهن قهرمان حذفی شده، با شهر خودرو تیم قابل احترامی ساخته و در نیم فصل اول پرسپولیس را شکست داد حتی سال پیش توانسته سهمیه آسیا را بگیرد. همه این دستاوردها با تیمی است که سال قبل از شدت مشکلات مالی در خطر انحلال بود. او حالا بیش از دایی، کریمی و دیگران آلترناتیو نیمکت پرسپولیس است و دیدیم که به این نیمکت هم رسید. گل محمدی حالا یک تیم

صدرجدولی را تحویل گرفته که سه سال پی در پی قهرمان ایران شده و امسال به دنبال چهارمین قهرمانی است.

این گوی و این میدان

از آن نسل طلایی فوتبال به اندازه انگشتان یک دست هم در عرصه مربیگری موفق نبودند؛ دایی، عزیزی، استیلی، خاکپور و منصوریان همگی به طریقی سوختند. با این حال آرزوی همه رسیدن به نیمکت آبی و قرمزهای پایتخت است. نیمکتی که نشستن رو آن می تواند برند مربیگری شان را دوباره احیا کند. باید دید و نظاره کرد گل محمدی ازین فرصتی که در اختیار او قرار گرفته استفاده می کند و بر محبوبیت و مقبولیت فوتبالی خود می افزاید یا او هم راه هم نسل های خود را در پیش خواهد گرفت و هرچه پنبه بود را رشته می کند.

گل محمدی و ستاره ها

هر چقدر گل محمدی در بازی گرفتن از جوانان و بازیکنان رده میانی فوتبال تبحر دارد اما ظاهرا تمایلی به در اختیارداشتن بازیکنان نامی و ستاره ندارد. شاید قدرت مدیریت آنها را به خاطر نجابت ذاتی و شخصیت آرام وجودش ندارد هرچند او حالا پخته تر از قبل است و مقتدرتر. مهدوی کیا، کاظمیان و علی کریمی نام های بزرگی بودند که در زمان گل محمدی یا چهارگوشه مستطیل سبز را بوسیدند یا به تیم های دیگر رفتند.

مرد بازی های بزرگ

گل محمدی در این چندسال به عنوان مربی میداین کوچکی را تجربه نکرده است حضور در فینال جام حذفی و بازی های رودرو مقابل مدعیان، نشان داده او عیار تقابل با تیم ها و مربیان بزرگ را دارد و در بازی های مستقیم از پیش بازنده نیست.

هرچند فشار سنگینی روی نیمکت پریسولیس انتظار او را می کشد اما مرد روزهای پیش روی سرخپوشان، قطعا آماده تر از هفت سال قبل پا به این میدان گذاشته است. کمی باید صبر کنیم تا ببینیم از ماه سنگین و پرفشار بهمن ماه چگونه عبور خواهد کرد.

انتهای پیام /